

Хасан Якуб Хасан (Омуртаг, България)

**ЕТИМОЛОГИЯ И КЛАСИФИКАЦИЯ
НА ХИДРОНИМИ ОТ РАЙОНА НА
СЕЛО КОНОП (КУЛФАЛЛАР), ОБЛ. ТЪРГОВИЩЕ**

Etymology and classification of hydronimes in the vicinity of village of Konop (Kulfallar), region of Targovishte

The paper presents a research on the derivation of hydronames in the vicinity of the village of Konop. The author has selected a part of all hydronimes, which is presented in the study. The names are presented first in their dialectal forms and afterwards in their standard literary forms. The language analysis is supported by geographical and historical information in the paper, leading to more reliable findings.

Key words: *hydronimes, field research, derivation, linguistic study, analysis, dialectal forms. fountain*

Известният български ономаст Николай Ковачев в книгата си „Българска ономастика“ дава следното определение за хидронимията:

„Като един от основните дялове на топонимията, хидронимията си поставя за цел да събере и проучи произхода и значението на хидронимите (водните названия) в страната ни; на първо място това са имената на естествените, природни воднообекти (реки, рекички, извори, езера, блатата и тресавища, вирове, водопади); второ – имената на изкуствените водоизточници (герани, кладенци, чешми, стубли и чучури). Включената в тях информация може да се използва в изследвания за отделни землища и селища“ (Ковачев 1987: 44).

Предвид това определение основна цел на настоящото изследване е да се разкрие етимологията на произволно избрани хидроними, принадлежащи към двете групи посочени от Н. Ковачев, като се направи езиков анализ на имената, подкрепен от географска и историческа информация.

За постигане на целта са поставени няколко задачи:

1. Да се съберат от местни информатори и писмени източници исторически данни за хидронимите.
2. Да се извърши географско (теренно) проучване за постигане на по-добър резултат при последващото цялостно изследване.
3. Да се направи езиков анализ и опит за обяснение на етимологията.
4. Да се класифицират имената по различни определящи признаци и някои специфични особености на отделни хидроними.

В изпълнение на гореизложените задачи е представена историко-географска информация за хидронимите. Лансират се виждания и се правят опити за обяснения на произхода на хидронимите, като накрая за всеки един е направена свободна интерпретация на български.

Класификацията и групирането, направени във втората част на изложението, хвърлят допълнителна светлина върху особеностите на хидронимията в района.

В разработката е представена група естествени и след това – изкуствени водни обекти. Някои имена и от двете групи вече са представени в други публикувани трудове на автора, но са включени тук, за да може хидронимията на района да се разгледа като цялостна система. В основата си една част от информацията за тях е взета от различните публикации, но в повечето случаи тя е актуализирана.

Някои от водните обекти, свързани с човешката дейност, попадат в чужди земища. Те са построени от жители на Коноп, които ги посещават, поддържат ги, а имената им се ползват в разговори и като ориентирни точки в селото. Затова те са представени с

конопските си именни форми, но в случай на установяване на друго местно име, то също е посочено.

Създадените от човека обекти в тази група са на различна възраст, общо състояние и изправност по отношение на основната си функция.

I. Естествени, природни водообекти

1. Кеневирилик дереси [Kenevirlik deresi] – старото име на река Черни Лом в района на селото, отбелязано е в Австро-унгарска карта от 1901 година като Kenevirlik (Кеневирилик).

На запад от селото по реката след Таштекелеме има местност *Кеневирилик*.

„Някои възрастни местни жители още си спомнят конопените ниви край р. Черни Лом, чието старо име в района на селото е било *Кеневирилик дереси*... В непубликуван ръкопис на местен учител, който през 1939 г. е обходил района и е описал селото, реката се споменава именно под името *Кеневириликъ*” (Якуб 2010б: 37–38).

От турски произход е Kenevirlik (Кеневирилик) и се декомпозира на Kenevir-lik с основа *kenevir* (кенефир) ‘коноп’ и наставка *-lik* (-лик), която се използва за образуване на съществителни, в това число и имена на местности. Те указват място, където има множественост на посоченото в корена, в случая растението коноп.

Дереси (deresi), следващо Kenevirlik, е с основа *dere* (дере), имащо местно значение ‘река’ и литературно ‘рекичка, поток, ручей и др.’, а окончанието *-si* (-си) е за принадлежност на определяемото, т. е. ‘реката при конопените ниви (конопището)’.

Местни стари имена на реката, използвани от турски говорещото население в съседните села, са следните: в с. Александрово реката се нарича *Кара дере* (*Черна река*), в с. Пресиян се ползва описателното *Арифаанън дермени йанънда дере* (*Реката при воденицата на Ариф ага*), а в с. Моравка се ползва името *Бююк дере* (*Голяма река*).

На български името *Кеневирилик дереси* може да се предаде като „*Реката при конопените ниви (конопището)*”.

2. Гисї дереси [Gisi deresi] – ляв приток на река Черни Лом (Кеневирлик дереси), събира водите си от чешми и временно течащи потоци на изток от село Моравка до кравефермите. На изток от село Коноп потокът минава между местностите *Стойнинин йери* (Stoyninin yeri), *Тодрунун йасаа* (Todrunun yasaа), *Кирезлик* (Kirezlik) по левия бряг и *Ески екинник* и *Саялък* по десния. Влива се в Черни Лом до местността Алабан йери (Alaban yeri).

На левия му бряг при местността *Стойнинин йери* има плочесто каменно разширение, върху което жените от Горната махала са перели дрехите на семействата си, а Долната махала перели дрехите си върху подобна плоча под Otul (*Отул* ‘стубел’), сега чешма.

В района на селото потокът събира водите си от следните чешми: *Маджар аппанън чешмеси* (Masar arpanin çeşmesi), *Белбер аппанън чешмеси* (Belber arpanin çeşmesi), *Олан(м)бърджък* (Olan(m)-bircik), *Таичеише* (Taşçeşme) и *Чеише* (Çeşme).

Под местността *Тодрунун йасаа* потокът е бил преграден и направено малко изкуствено езеро, наречено *Ибраимин гьолу* (Ibraimin gölü – езерото на Ибраим) по името на строителя си Masarın İbrahim (Ибрахим Маджаров). То е съществувало няколко години, децата са ловели риба и раци в него, но по-късно е разрушено от прииждане на водата.

Произход: турски *gisi* (гиси), с местно значение ‘дрехи и друго за пране’, а литературната форма е *гийиси* (giyisi – със значение ‘облекло, дрехи’), *dere-si* (*дере* ‘поток’), *-si* (-си) е окончание за принадлежност за думи, завършващи на гласна. На български може да се предаде с „*Потокът за пране*” (Якуб 2010а: 154–155).

3. Карадъллѣ гисї дѣреси [Karadilli gisi deresi] – поток, започващ от района на чешмата *Къркъм* край село Моравка и събиращ водите си от други чешми, включително от *Аджъ аппанън чешмеси* и *Нефизе аннинин чешмеси*, близо до село Коноп. Влива се в Черни Лом в района на *Ситур шопун дермени*.

Произход: от сега ползващо се име *Карадъллѣ* на село Моравка, което е променена форма на старото *Кара Хъзърлѣ*.

За втората рядко ползваща се в с. Коноп съставна *gisi* (гиси) – вж. I. 2. На български интерпретацията може да бъде „*Моравския поток за пране*”.

4. Хѝджа-кѝой дересѝ [Hoca-köy deresi] – поток, започващ от района на село Китино и събиращ водите си от различни водоизточници, включително и Гурбет чешмеси. Възможно е в района да се чуе и изговор *Оѝджа-кѝой дереси*. Влива се в Черни Лом в района на Келеве дермен.

Произход: от старото име *Хѝджа-кѝой* на село Китино. За компонента *дереси* – вж. I. 1. На български може да се калкира като „*Китинския поток*”.

5. Каннѝбент [Kannı bent] – част от Черни Лом след Кечикайасъ дермени, за която се разказва, че там е хвърлен убит човек на име Али и водата е била окървавена.

Турската диалектна форма е *kannibent* (каннѝбент), а литературната е *kanlibent* (канлѝбент). При деаглутиниране/декомпозиране коренът е *kan* (кан) ‘кръв’, а *-li* (-лъ) е наставка за принадлежност, наличност. Втората дума *bent* (бент) е със значения ‘вада, бент’. На български може да се предаде като “*Кървавия бент*” (Якуб 2011б: 210).

6. Канарà алтѝ [Kanara altı] – част от река Черни Лом до Кърък чайър, под отвесна скала, спускаща се от страната на Коджа мера.

От турски произход е съществителното *kanara* (канара) ‘скалиста местност и стрѝмен склон’ в *Türkiye Türkçesi Ağızları Sözlüğü*, в случая стрѝмна скала. Многозначната *alt-ı* (алт) ‘долна част, дъно, долен’, тук е дума, която се ползва, за да се визира място около, под скалата, а *-ı* (-тъ) е окончание за принадлежност. Друго значение на *канара* с арабски корени е ‘кланица’. (Якуб 2011б: 212)

На български може да се предаде като „*Под канарата*”.

7. Мандà гѝоллери [Manda gölleri] – някога малки плитки блата по десния бряг на Черни Лом срещу Кърък чайър под Кючюк мера до Шерифаанѝн Хюсенин чешмеси, които бяха място за пладнуване на биволите на селото. Сега не съществуват, но се

ползва името с *yani* (янъ) ‘при’ за определяне на тази част от брега на реката.

Произход: турски, от *manda* (манда) ‘бивол’, *göller* от *göl* (гьол) ‘езеро’ и *-ler* (-лер) – окончание за мн. ч., а *-i* (-и) е окончание за принадлежност. Думата *göl* (гьол) ‘езеро’ в местния език значи и малко тинесто блато, в което лягат биволиите на обяд през лятото. Макар и не съвсем точна, българската интерпретация може да бъде „*Биволските блатата*” (Якуб 2011б: 212).

8. Бана [Bana] – водопадче в долната част на потока, който тече в Беджене ендее, където населението се е къпело през топлите летни дни. Вероятно новообразуван хидроним. Литературната форма за баня в турския език е *banu* (баню) ‘баня’, по-старата форма *hamam* (хамам). Точният превод на български е „*Банята*” (Якуб 2011а: 51).

9. Мъндака гьоллери [Mında'ka gö'lleri] – малко водно тяло във вид на блато в гората *Боге* в района отвъд Пъндъкльк в посока към село Конак. В миналото вероятно водните тела са били повече на брой, защото терминът се употребява в множествено число.

Произход: турски *mindaka* (мъндака) – може да е от *mintika* (мънтъка) със значение ‘район’, а *göller* се деаглютинира като *göl* (гьол) ‘езеро’, а *-ler* (-лер) е наставка за мн. ч., в края *-i* (-и) е окончание за принадлежност. В *Türkiye Türkçesi Ağzları Sözlüğü* бе намерена думата *manduka* (мандука) със значение ‘дълга тръстикова пръчка, използвана при лов за вдигане на дивеч’ (Якуб 2011а: 51).

Вероятно *мандука* е правилната форма на първата част на името, защото в езерото расте тръстика, а *Боге* е голям район за ловуване. Хидронимът на български може да се предаде като „*Езерата Мъндака*”.

10. Кара дерё [Kara dere] – рекичка, приток на Черни Лом, протичаща на запад в граничен за Коноп район, който се намира в землището на село Долна Кабда.

Произход: тур. *kara* (кара) ‘черен’ и *dere* (дере) ‘рекичка, поток, ручей’. Ползва се в селото като знаково име при описване на този район. На български може да се предаде като „*Черния поток*”.

11. Сазлѣ гьѡл [Sazlı göl] – малко водно тяло, подобно на блато, обрасло с трѣстика, в землището на село Долна Кабда, но много често използвано в село Коноп като знаков обект за ориентация в този район.

Произход: турски *saz-li*, където *saz* (саз) е ‘трѣстика, струнен инструмент’, а *-li* (-лъ) е наставка за принадлежност, *göl* (гьол) ‘езеро’. Българската интерпретация може да бъде „*Езерото с трѣстиките*” (Якуб 2011а: 52).

Следващите естествени водни обекти са ручеите, които приемат в по-общ смисъл като: „*Малко (тясно и плитко) водно течение, течащо постоянно от малък извор или временно след проливен дъжд или топене на сняг*” (Якуб 2012: 51).

Наклонът на леглата им е към Черни Лом, в който се вливат. Захранвани са от постоянно течащи извори (чешми, стубели и др.) и валежи от различно естество. Ручеите според годишната характеристика на водния отток и дължината си се разглеждат в разработката като третостепенни водни обекти. За второстепенни са приети потоците *Гиси дереси*, *Карадъллъ гиси дереси* и *Ходжакой дереси*, а първостепенен воден обект е река Черни Лом.

Ручеите носят главно имената на големите долове, в които текат и местното *derecik* (дереджик) / *dere* (дере). Речниковото значение на ручей е *dere* (дере), *çay* (чай). Но дере в местния език е със значение ‘река’ (водно течение без значение на размери и отток) и затова за ручеите се използва и умалителната местна форма *derecik* (дереджик).

12. Чьортлен дереджй (дереси) [Çörtlen dereci (deresi)] – ручей на изток от засадената борова гора Чамнък. Събира водите си от *Йомер аппанън чешмеси* и др., в района на местността *Чьортлен* се влива в Черни Лом. На български името може да е „*Ручеят при Чьортлен*”.

13. Чатмапънар ендее дереджй (дереси) [Çatmapınar endee dereci (deresi)] – ручей на запад от Чамнък в дола *Чатмапънар ендее*. Събира водите си от водоизточниците в дола и в района срещу Акчешме се влива в Черни Лом. На български може да се предаде като „*Ручеят в Чатмапънар ендее*”.

14. Бѣджене ендеѣ дереджѣ (дересѣ) [Becene endee dereci (deresi)] – ручей в дола *Бѣджене ендеѣ*, събира водите си от *Хава аблангън чеимеси* и др. Срещу местността *Кърък чайър* се влива в Черни Лом. Българската калка е „*Ручеят в Бѣджене ендеѣ*”.

15. Кувангък ендеѣ дереджѣ (дересѣ) [Kuvannik endee dereci (deresi)] – ручей в дола *Кувангък ендеѣ*, събира водите си от *Шаип аппангън чеимеси* и др., срещу местността Дели Амет тала се влива в Черни Лом. На български се предава като „*Ручеят в Кувангък ендеѣ*”.

16. Джевиз ендеѣ дереджѣ (дересѣ) [Ceviz endee dereci (deresi)] – ручей в дола *Джевиз ендеѣ*. Събира водите си от *Шерифангън Исмалин чеимеси* и др. При местността *Колинин дермени йангъ* се влива в Черни Лом. На български може да се предаде като „*Ручеят в Джевиз ендеѣ*”.

II. Изкуствени водни обекти

1. Чѣшме [Çeşme] – чешма, която се намира в непосредствена близост до селото, на североизток под последните къщи на Долната махала, малко встрани от черен път за пасищата (Коджа и Кючюк мера), обработваните площи на селото отвъд Черни Лом, както и за селата Долна и Горна Кабда.

Разказва се, че през петото десетилетие на XX век е имало само извор, от който е направена малка чешма от Хаджъ (Дауд) ага (Наси ага), единствения хаджия в селото. Доста по-късно тя е удължена от Неджиб ага (Несир ага) – Неджиб Ахмедов.

Чѣшме се ползва за водопой на животните от Долната махала на селото и за питейна вода през сушави години. Тя е един сигурен източник, защото водата ѝ е с постоянен дебит и не намалява през различните сезони на годината.

Произход: от турски *çeşme* (чѣшме). При думата ударението е на първата сричка и при свободно произнасяне от местните хораносители на езика, може да се долови разликата между нея и нормалната форма *çeşme* (с персийски произход) за чешма, която има същия звуков състав. При правилно произношение *Чѣшме* се разбира като име само на тази чешма. Името се използва самостоятелно, без да участва в словосъчетания с други уточняващи

думи (Якуб 2010: 158). На български хидронимът се превежда „Чешмата”.

2. Чатма̀пънар [Çatmapınar] – чешма в *Чатма̀пънар ендее*. Произход: турски *çatma* (чатма) с местно значение ‘нещо сковано, скачено’ от глагола *çatmak* (чатмак) ‘сковавам’. Втората част е *ınar* (пънар) ‘извор, кладенец’.

Първично водоизточникът е бил във вид на стубел от сковани дъски и носи името *Чатма̀пънар*. Чешмата е построена от Аджънън Ибраим, но запазва старото си име.

На български хидронимът по-свободно може да се предаде като „Скования стубел”.

3. Къваннџк чешмесѝ [Kuvannık çeşmesi] – чешма, която вече не съществува, изворът е каптиран и захранва село Коноп. Ползва се като хидроним, във връзка с водата, която се потребява в селото.

Произход: турски *Kuvannık* (Куваннџк), а литературната форма е *kovanlık*, от *kovan* (кован) ‘кошер’, в местния говор и ‘пчелно семейство’. Наставка *-lık* (-лџк), се използва за образуване на съществителни, в това число и имена на местности. Те указват място, където има множественост на посоченото в корена. Кованлџк е място с много пчелни кошери (семейства).

На втората компонента *çeşmesi* (чешмеси) основата е *çeşme* (чешме) ‘чешма’, а окончанието *-si* (-си) е за принадлежност на определяемото, т. е. ‘чешмата на, в’. На български може да се предаде като „Чешмата в местността Куваннџк”.

4. Пънарджџк [Pınarcık] – стубел с корита сред гората Боге. Произход: турски от *ınar* (пънар) ‘кладенец, извор’, а наставката *-cık* (джџк) за умалителна форма. Построен от Емурла ага. На български предвид естеството на водния обект може по-свободно да се предаде като „Стубелчето”.

5. Азѝзин Алѝнин чешмесѝ [Azizin Alinin çeşmesi] – **Азѝз а̀панън отулѝ** [Aziz arpanın otulu] – чешма, построена преди няколко години по десния бряг на Черни Лом. Ползва се все още ориентировъчно и старото име *Азѝз а̀панън отулу*, понеже първично е построен стубел по левия бряг на реката под гората Кору.

Произход: от турското ЛИ *Азиз* на бивш жител на с. Коноп. Думата *арра* (аппа) е местна диалектна форма на ‘дядо’, а окончанието *-nin* (-нин) е за родителен падеж на определението, в смисъл „на дядо”.

Втората компонента е *otulu* (отулу) с основа диалектното *otul* (отул). Литературна форма е *hotul* (хотул) ‘стубел’, а окончание *-u* (-у) е за принадлежност на определяемото. На български името е „*Стубела на дядо Азиз*”.

Новопостроената чешма е в памет на сина на дядо Азиз – Али и затова тя получава вече известност под името *Azizin Alinin çeşmesi* (Азизин Алинин чешмеси). Произход: турски *Aziz-in* (Азиз-ин) ‘на Азиз’, *Ali-nin* (Али-нин) ‘на Али’ За компонентата *çeşmesi* (чешмеси) – вж. П. 3. На български се интерпретира като „*Чешмата на Али, син на Азиз*” .

6. Ола̀м(н)бърджъ̀к [Olam(n)birçik] – чешма, която се намира в непосредствена близост до селото, на изток под първите къщи на Горната махала, покрай черен път за Ески екинник. Това е име на чешма, над която е растяла голяма липа. И сега до нея расте липово дърво. Разказва се, че в началото, в първото десетилетие на двадесети век, е имало само извор, около който един от заселниците е направил малко плетче от липови клонки. Чешмата се ползва за водопой на животните от горната махала на селото и за питейна вода през сушави години. Произход: от турски *Olam(n)-birçik* – умалителна форма поради окончанието *-cik* на *olambir* (оламбър ‘липа’, диалектна форма). На литературен турски думата *lipa* е *ihlamur* (ъхламур), на български топонимът се предава като „*Липичката*”.

При тази дума има преминаване на звука „м” в „н” при свободно произнасяне от местните хора, носители на езика, могат да се чуят и двете форми. Името се използва самостоятелно, без да участва в словосъчетания с ‘чешме’... (Якуб 2008: 143).

7. Белб̀ерин чешмес̀и – Белб̀ер а̀панг̀н чешмес̀и [Belbé rin çeşmesi – Belbé r a ppanın çeşmesi] – чешма под южния край на Ески екинник до потока Гиси дереси. Произход: от турски *belberin* (белберин) имащ за основа местното *belber* (белбер) ‘бръснар’ с

литературна форма *berber* и окончание *-in* (-ин), предаващо значението „на бръснаря” с ЛИ местното *Üsen* (Юсен). За *çeşmesi* – вж. II. 3. В нов вариант се ползва с допълнението *arpanın* (апанън) – вж. II. 5. На български може да се предаде като „*Чешмата на бръснаря*”.

8. Насъф апанън чешмеси – Насъф оджанън чешмеси – Чингенè пънаръ [*Nasîf arpanın çeşmesi – Nasîf ocanın çeşmesi – Çingene pınarı*] – чешма в местността *Чингене чукуру*. Началният хидроним, който се е наложил при построяване на чешмата, е *Насъф оджанън чешмеси*. Първата ѝ съставна е ЛИ *Nasîf* (Насъф). Втората компонента е *ocanın* (оджанън), която е местна форма на *hocanın* (ходжанън) с основа *hoca* (ходжа), а тя е многозначна дума: ‘1. религиозен служител в исляма; 2. учител; 3. религиозен деец, получаващ образование в медресе; 4. човек, даващ съвети, наставления и поучения’. За окончанието *-nîn* (-нън) – вж. II. 5. Това име е прякорно (няма връзка със същинските значения на думата) за лицето, а за *çeşmesi* (чешмеси) – вж. II. 3.

По-късно започва да се ползва и Насъф апанън чешмеси, като променената част е *arpanın* (апанън), вместо *ocanın* (оджанън). За *arpanın* (апанън) – вж. II. 5.

Най-старото име е *Çingene pınarı* (Чингене пънаръ) от турското *çingene* (чингене) ‘циганин, цигански’, в случая втората съставна е *pınar* (пънар) ‘кладенец, извор’, с окончанието *-î* (-ъ), в смисъл „извора на”. Според местна информация името е получено поради това, че там е била циганската махала на старото село Кулфаллар. Първоначално е бил извор между четири камъка. На български може да се предаде като „*Чешмата на Насуф ходжа*”, „*Чешмата на дядо Насуф*” или „*Цигански извор*”.

9. Маджар апанън отулү [*Masar arpanın otulu*] – стубел в Джевиз ендее.

Произхожда от прякорното име *Маджар*, в случая на Мехмед Исмаилов Велиев. За втората компонента на името *arpanın* (апанън) – вж. II. 5. Третата компонента е *otulu* (отулу) с основа диалектното *otul* (отул) с литературна форма *hotul* (хотул) ‘стубел’ и окончание *-u* (-у) е за принадлежност на определяемото. На български може да се предаде като „*Стубела на дядо Маджар*”.

10. Маджарън Ибраимън чешмесѝ [Macarın İbraimin çeşmesi] – чешма в западната половина на Кърък чайър. Първата съставна Macarın (Маджарън) е с основа прякорното *Маджар*, тук ползвано вместо ЛИ. Окончанието *-in* (-ън) е за родителен падеж, т. е. „на Маджар”. Втората компонента *İbraimin* (Ибраимин) е с основа местната форма *İbraim* (Ибраим) на ЛИ *Ибрахим* с окончание *-in* (-ин), предаващо значението „на Ибрахим”, а за *çeşmesi* (чешмеси) – вж. II. 3. На български може да се предаде като „*Чешмата на Ибраим, син на Маджар*”.

11. Пъстѣджън отулѹ [Pıstıcın otulu] – стубел в ливадите *Салтѣклар чайърлѹ*.

Произход: турски от прякорното име *Pıstıcık* (Пъстѣджък), местна умалителна форма на галената форма *Пѣстѣ* на ЛИ *Мустафа*. За *otulu* (отулу) – вж. II. 5. На български се предава като „*Стубела на Пѣстѣджък*”.

12. Гариплерин чешмесѝ [Gariplerin çeşmesi] – чешма извън землището на селото в местността *Алфатлѹ*, но построена от семейство от село Коноп (в памет на родоначалника Гарип Хасан и съпругата му Халиме).

Първата компонента е с корен прякорното име *Garip* на лице с ЛИ *Хасан*. Цялостното *Gariplerin* (Гариплерин) се състои от родовото име *Garipler* (Гариплер) с окончание *-in* (-ин), предаващо значението „на Гариплер”. За чешмеси – вж. II. 5. Обектът има и старо, но рядко ползвано от населението на други близки села име *Soucak* (Соуджак), с корен от прилагателното *souk* (соук), с литературна форма *soğuk* (сооук) ‘студен’. На български е „*Чешмата на Гариплер*”.

13. Шайп апанън чешмесѝ [Şaip apanın çeşmesi] – чешма в северния горен край на Куванък ендее. Първата компонента е местното ЛИ *Şaip*, за втората апанън и третата *çeşmesi* (чешмеси) – вж. II. 5. Българската трансформация може да бъде „*Чешмата на дядо Шайп*”.

14. Неджип аганън чешмесѝ [Necip aganın çeşmesi] – малка чешмичка в местността *Карасулук*. Първата компонента е ЛИ *Necip* (Неджип), следвано от *aganın* (аганън) с основа местното *aga* (ага)

със значение ‘по-голям брат, батко, бате’, както и уважителна форма за обръщение към по-възрастен мъж, от литературното *ağabey* (агабей). Окончанието *-nîp* (-нин) е за родителен падеж на определението, в смисъл „на батко”. За *çeşmesi* (чешмеси) – вж. II. 3. Името може да се предаде по-свободно на български като „*Чешмата на батко Неджиб*”.

15. Кàсимин чешмесî [Kâsîmîn çeşmesi] – чешма на десния бряг на потока Гиси дереси на изток от *Чешме*. Първата част *Касим* е ЛИ с меко „а”, което е местна форма на името. От цялостното име *Касимин Мъстафа* (с литературна форма и значение *Мустафа, син на Касъм*) е взето вместо ЛИ на лицето *Мустафа*, неговото бащино *Касим*, т. е. в хидронима има заместване на ЛИ на лицето от бащиното. За чешмеси – вж. II. 3. Българският превод е „*Чешмата на Касим*”.

16. Гурбèt чешмесî [Gurbet çeşmesi] – чешма над дола на потока Ходжа-къой дереси отвъд гората Сарън корусу, от страната на село Китино. Думата *gurbet* (гурбет) означава ‘чужбина’, а за *чешмеси* – вж. II. 3. Тя е построена от Азизлерин Ибрам (изселил се в Турция) в памет на баща му с прякорното име *Карагьоз* (и местното име *Азизлерин Мъстава*, от литературното *Мустафа*). Последния през голяма част от живота си е бил на гурбет, работел далеч от селото и затова чешмата получава това име. На български може да се предаде като „*Чешмата на Гурбетчията*”.

17. Хавà аблангън чешмесî [Hava ablanın çeşmesi] – чешма по средата на дола Беджене ендее. Произход: турски от женското ЛИ *Хава*. Втората съставна *ablanın* (аблангън) е с основа *abla* (абла) ‘по-голяма сестра, кака; обръщение към по-възрастна жена; леля, стринка’. Окончанието *-nîp* (-нин) е за родителен падеж на определението, в смисъл „на кака”, тук обръщение към по-възрастна жена. За третата компонента *чешмеси* – вж. II. 3. Чешмата е построена в нейна памет и се ползва с това име. Понякога се употребява погрешно *Билял апангън чешмеси* по името на съпруга ѝ *Билял*. На български се предава като „*Чешмата на кака Хава*”.

18. Сèидин Исмалин отулұ [Seidin İsmalin otulu] – стубел по десния бряг на Черни Лом под Козлук срещу Ситур шопун дермени.

Хидронимът е с първа компонента *Seidin* (Сеидин), която е с основа ЛИ *Seyit* (Сейит), окончанието *-in* (-ин) е за родителен падеж на определението, в смисъл „на Сеид”, (т. е. Исмаил, син на Сеид). *İsmalin* (Исмалин) със същото окончание *-in* (-ин) означава „на Исмаил” (литературно Исмаил). За *otulu* (отулу) – вж. П. 10. На български се предава като „*Стубела на Исмаил, син на Сеид*”.

19. Асан аганън чешмесі [*Asan aganın çeşmesi*] – чешма (порано стубел под името *Boyalının otulu* (Боялгънън отулу) по десния бряг на потока Гиси дереси, под Ибраимин гьолу до пътеката за Ески екинник. Първата компонента на името е местната форма *Асан* (от *Шерифин Асан*, т. е. Асан, син на Шериф) на ЛИ *Хасан*. За *aganın* (аганън) – вж. П. 14, а за *çeşmesi* (чешмеси) – вж. П. 3. Може да се предаде на български като „*Чешмата на батко Хасан*”.

20. Шерифааларън Юсенин чешмесі – Йамен апанън чешмесі – Миткунун кайнаа [*Şerifaaların Üsenin çeşmesi – Yamen arpanın çeşmesi – Mitkunun kaynaa*] – чешма по десния бряг на Черни Лом, на запад от Кючюк мера срещу Кърък чайър.

20.1. Şerifaaların Üsenin çeşmesi (Шерифааларън Юсенин чешмеси) – произход: от турски, първата компонента *Şerifaaların* (Шерифааларън) със значение „на Шерифаалар” е с основа ЛИ *Şerif* (Шериф). Втората част *aaların* (ааларън) се декомпозира на *aalar* (аа-лар) уважителна форма в мн. ч (за влиятелен човек) с литературна форма *ağalar* ‘агалар’ и окончанието *-in* (-ън) за родителен падеж на определението. *Şerifaalar* (Шерифаалар) е род в селото. Втората компонента *Üsenin* (Юсенин) е с основа местната форма *Üsen* (Юсен) на ЛИ *Hüseyn* (Хюсеин) с окончание *-in* (-ин), предаващо значението „на Хюсеин”. За *çeşmesi* (чешмеси) – вж. 3. Името на български може да се предаде като „*Чешмата на Хюсеин от рода Шерифаалар*”.

20.2. Yamen arpanın çeşmesi (Ямен апанън чешмеси) – произход: от местното турско ЛИ *Ямен* от рода *Yımurtacılar* (Йъмъртаджълар). Думата *арпа* (аппа) е местна диалектна форма на ‘дядо’, а окончанието *-nin* (-нин) е за родителен падеж на определението в смисъл ‘на дядо’.

На втората компонента *çeşmesi* (чешмеси) основата е *çeşte* (чешме) ‘чешма’, а окончанието *-si* (-си) е за принадлежност на определяемото, т. е. „чешмата на”. На български е „*Чешмата на дядо Ямен*”.

20.3. Mitkunun kaynaa (Миткунун кайнаа) – хидронимът има билингвална структура – с местното *Mitku* (Митку) от *Митко*, умалено от ЛИ *Димитър*, с окончанието *-nün* (-нун) за принадлежност, като правилната форма е *Mitkonun* (Митконун) ‘на Митко’. Думата *kaynaa* (кайнаа) с литературна форма *kaynağı* (кайнагъ) от *капак* ‘извор’, а окончанието *-ı* (-ъ) е за принадлежност в 3 л., ед. ч. Името възниква във връзка с това, че изворот е бил до нивата на Митко, представител на няколкото български семейства живели в селото преди кооперирането на земята. На български името може да се преведе като „*Извора на Митко*”.

21. Salinin Sabrilerin çeşmesi [Salinin Sabrilerin çeşmesi] – чешма на запад от Кувангък ендее в местността Шерифааларгън сая йери.

Първата компонента на името *Salinin* (Салинин) е с основа ЛИ *Сали*, литературно *Salih* (Салих) и окончание *-nin* (-нин) – вж. II. 14, т. е. „на Сали”. Втората компонента е *Sabrilerin* (Сабрилерин) с основа ЛИ *Сабри*, окончанието за мн. ч *-ler* (-лер) и окончанието *-in* (-ин) – вж. II. 18, което се разбира като „на Сабри и семейството му”. За *çeşmesi* (чешмеси) – вж. II. 3. На български може да се предаде като „*Чешмата на семейството на Сабри, син на Сали*”.

22. Şerifalâarın İsmalin çeşmesi [Şerifalâarın İsmalin çeşmesi] – чешма в Джеviz ендее в местността Петкунун йери.

Произход: от турски, първата компонента *Şerifaaların* (Шерифааларгън) – вж. II. 20. Втората компонента *İsmalin* (Исмалин) е с основа местната форма *İsmal* (Исмал) на ЛИ *Исмаил* с окончание *-in* (-ин), предаващо значението „на Исмаил”. За *çeşmesi* (чешмеси) – вж. II. 3. Името може да се предаде като „*Чешмата на Исмаил от рода Шерифаалар*”.

23. Ziliyanın çeşmesi [Ziliyanın çeşmesi] – чешмичка по брега на Гиси дереси, надолу по течението под Асанагангън чешмеси. Построена от бащата в памет на починала девойка на име Зилия.

По местна информация това може би е станало преди последното заселване на селото. Произход: *Ziliya-nin* (Зилия-нън), от местното *Зилия* – ЛИ за жена, а за окончанието *-nin* (-нън) – вж. П.14. За *çeşmesi* (чешмеси) – вж. П. 3. Калкира се на български като „*Чешмата на Зилия*”.

24. Азиз а̀ппанън отулү [Aziz appanın otulu] – стубел в местността Онка. Произход: от турското ЛИ *Азиз* на жител на село Коноп. За *аппанън* – вж. П.20, а за *отулу* – вж. П.10.

На български е „*Стубела на дядо Азиз*”.

25. Мирйш а̀нненин чешмесй [Miriş annenin çeşmesi] – чешма над северния край на дола Беджене ендее, в местността Тънгърън чайъръ.

Произход: турски от гальовното за жена *Miriş* (Мириш) на ЛИ с местна форма *Mirem* (Мирем) от литературното *Meryem* (Мерйем). Втората компонента е *annenin* (анненин) с основа *anne* (анне) имащо местно значение ‘баба’, но в литературния турски език е ‘майка’. Окончанието *-nin* (-нин) е за родителен падеж на определението в смисъл „на баба”. За *çeşmesi* (чешмеси) – вж. П.3. На български се превежда като „*Чешмата на баба Мириш*”.

26. Салинин а̀саннарън чешмесй [Salinin Asannarın çeşmesi] – чешма над Черни Лом на запад от Кувангък ендее в местността Онка.

Първата компонента на името *Salinin* (Салинин) е с основа ЛИ *Сали* – вж. П.21, а за окончанието *-nin* (-нин) – вж. П. 14, т. е. „на Сали”. Втората компонента е *Asan-nar-in* с основа местната форма *Асан* на ЛИ *Хасан*, *-nar* (-нар) е трансформация на окончанието за мн. ч. *-lar* (-лар) и окончанието *-in* (-тън) за родителен падеж на определението, цялото може да се предаде като „на Хасан и семейството му”. За *çeşmesi* (чешмеси) – вж. П.3. На български може да се предаде като „*Чешмата на семейството на Хасан, син на Сали*”.

27. Сюлбиё абланън чешмесй [Sülbie ablanın çeşmesi] – чешма по десния бряг на Гиси дереси под боровата горичка в местността Саялгък надолу по течението след Касимин чешмеси. Произход: от местното ЛИ за жена *Сюлбие* (произнася се също и *Зюлбие*) от

литературната форма *Sulbiye* (Сулбие). Втората съставна *ablanın* (абланън) е с основа *abla* (абла) ‘по-голяма сестра, кака; обръщение към по-възрастна жена; леля, стринка’, а окончанието *-nın* (-нън) е за родителен падеж на определението, в смисъл „на кака”, обръщение към по-възрастна жена. За третата компонента *çeşmesi* (чешмеси) – вж. П.3. Чешмата е построена в нейна памет. На български се предава като „*Чешмата на кака Зюлбие*”.

28. Неджибааларън Амедин отулү [*Necibaaların Amedin otulu*] – стубел в средната част на Куваннък ендее под Маджар аппанън таласъ.

Произход: от турски, първата компонента *Necibaaların* (Неджибааларън) е с основа ЛИ *Necip* (Неджип). Втората част е *aaların* (ааларън) – вж. П.20. *Necibaalar* (Неджибаалар) е род в селото. Втората компонента *Amedin* (Амедин) е с основа местната форма *Amet* (Амет) на ЛИ *Ahmet* (Ахмет), с окончание *-in* (-ин), което озвучава в крайната позиция „t” в „d”, предаващо значението „на Ахмет”. За *çeşmesi* (чешмеси) – вж. П. 3. Името на български може да се предаде като „*Чешмата на Ахмед от рода Неджибаалар*”.

29. Зън чешмеси [*Zın çeşmesi*] – **Еленова чешма** – чешма в местността Миткунун чайъръ. Имаше поставен рог от елен над чучурите на чешмата, защото една част от строителите бяха ловци. Произход от местното *zın* (зън) за елен, с литературен аналог *geyik* (гейик).

Чешмата е построена по време на т. н. „възродителен процес” и има дублиращо българско име „*Еленова чешма*”.

30. Бирлік чешмеси [*Birlik çeşmesi*] – чешма от източната страна на черния път от селото за Кърък чайър. Построена е със средства, събрани от жителите на селото и с помощта на Община Антоново. Наречена е *Birlik çeşmesi* от *birlik* (бирлик) ‘единство, единение, обединение’, защото с името се цели да се покаже, че с единство и трудна цел може да се постигне. Изворното място е на другия бряг на малкия поток Гиси дереси и е било доста трудно довеждането на водата поради далечното разстояние от водоизточника до сегашната чешма и денивелацията. На български може да се предаде като „*Чешмата на единството*”.

31. Гарибин Якъп аганън чешмеси (Гарибин Якъбън чешмесѝ) [Garibin Yakıř aganın çeşmesi – Garibin Yakıbin çeşmesi] – чешма в местността Миткунун чайгъръ. *Garip* (Гарип) е бащиното прякорно име на главата на семейството *Yakıp* (Якъп) в чиято памет е построена чешмата.

Произход: от турски, първата компонента *Garib-in* (Гариб-ин) е с основа прякорното *Garip* (Гарип) и окончанието *-in* (-ин) – вж. II.18, което предава смисъла „на Гарип”.

Втората компонента *Yakıp aganın* (Якъп аганън) е от местното ЛИ *Yakıp* (Якъп) с литературна форма *Yakup* (Якуп) и *aga-nın* (аганън). За *aga* – вж. II.14, а окончанието *-nın* (-нън) е за родителен падеж на определението, предаващо значението „на Якуп”. За *çeşmesi* (чешмеси) – вж. II.3. Името на български може да се предаде като „Чешмата на батко Якуб, син на Гариб” или „Чешмата на Якуб, син на Гариб” (понеже на български се ползват формите със звучни съгласни Якуб и Гариб). Тук има възрастова диференциация при употребата на двете форми, като по-възрастните ползват втората форма.

II. Опити за класификация на хидронимите от двете основни групи

В труда на Н. Ковачев „Българска ономастика”, с. 48, в точката „Основни хидронимични семантични групи” четем: „Според произхода си водообектите биват естествени и изкуствени; едните човек е наблюдавал в природата, а при другите е участвал в създаването и благоустрояването им; едните и другите при необходимост е назовавал от различни изходни принципи. Това дава възможност да бъдат класифицирани в няколко основни групи и подгрупи”.

I. Класификация на естествените хидроними (по Н. Ковачев).

1. Реки: *Кеневирлик дереси* – хидроним по растителност.

2. Потоци: *Гиси дереси* – хидроним по битови нужди (не по Ковачев), *Кара дере* – хидроним по цвета на водата, *Карадъллъ гиси дереси* – хидроним по име на селище и битови нужди, *Ходжакъой дереси* – хидроним по име на селище.

3. Ручей: *Беджене ендее дереджи/дереси, Джевизенде ендее дереджи/дереси, Куваннък ендее дереджи/дереси, Чатмапънар дереджи/дереси, Чьортлен дереджи/дереси* – хидроними по названия на местности – негативни релефни форми.

4. Блата: *Манда гьоллери* – хидроним по животни, *Мъндака гьоллери* – хидроним, свързан със стопанска дейност (лов), *Сазлъ гьол* – хидроним по растителност.

5. Знакови места по водни течения: *Бана* – по особеност на поречието, *Канара алтъ* – по особеност на поречието, *Каннъ бент* – хидроним по предание,

II. Класификация на хидроними, свързани с човешка дейност (по Н. Ковачев).

1. Хидроними във връзка с водоснабдяване: *Пънарджък, Чешме.*

2. Хидроними по стопанска дейност: *Белберин чеимеси, Гурбет чеимеси.*

3. Хидроними по религиозни представи, предания и легенди: *Зилиянън чеимеси* – по легенда за починала девойка, *Куваннък чеимеси* – по легендарен град *Саръ Куваннък касаба*.

4. Хидроними по животни: *Зън чеимеси.*

5. По растителни видове: *Олам(н)бърджък.*

6. Хидроними по имена на хора (посесивно антропонимични) – свързани с лични, прякорни, родови имена и занятие: *Азиз аппанън отулу, Азизин Алинин чеимеси, Асан (Шерифин) аганън чеимеси, Белберин чеимеси, Гарибин Якъп аганън чеимеси – Гарибин Якъбън чеимеси, Гариплерин чеимеси, Зилиянън чеимеси, Касимин чеимеси, Маджар аппанън отулу, Маджарън Ибраимин чеимеси, Мириш анненин чеимеси, Насъф аппанън чеимеси – Насъф оджанън чеимеси, Неджибанън Амедин отулу, Неджип аганън чеимеси, Пъстъджън отулу, Салинин Асаннарън чеимеси, Салинин Сабрилерин чеимеси, Сеидин Исмалин отулу, Сюлбие абланън чеимеси, Хава абланън чеимеси, Шаип аппанън чеимеси, Шерифааларън Исмалин чеимеси, Шерифааларън Юсенин чеимеси – Йамен аппанън чеимеси – Миткунун кайнаа.*

II. Свободни класификации по различни особености на конструкцията на самите хидроними

1. Хидроними без втора компонента: *Олам(н)бърджък, Пънарджък, Чешме.*

2. Хидроними с компонента отулу: *Азиз аппангън отулу, Маджар аппангън отулу Неджибааларгън Амедин отулу, Пъстъджън отулу, Сеидин Исмалин отулу.*

3. Хидроними с компонента пънар: *Чатма пънар.*

4. Хидроними с компонента чешме

А. С първа компонента ЛИ – прякорно, гальовно или по занятия: *Азизин Алинин чешмеси, Асан (Шерифин) агангън чешмеси, Белберин чешмеси, Гарибин Якъп агангън чешмеси – Гарибин Якъбън чешмеси, Гариплерин чешмеси, Зилиянгън чешмеси, Касимин чешмеси, Маджаргън Ибраимин чешмеси, Мириш анненин чешмеси, Насъф аппангън чешмеси – Насъф оджангън чешмеси, Неджип агангън чешмеси, Салинин Асаннаргън чешмеси, Салинин Сабрилерин чешмеси, Сълбие аблангън чешмеси, Хава аблангън чешмеси, Шаип аппангън чешмеси, Шерифааларгън Исмалин чешмеси, Шерифааларгън Юсенин чешмеси – Йамен аппангън чешмеси – Миткунун кайнаа.*

Б. С първа компонента съществително име: *Бирлик чешмеси, Гурбет чешмеси, Зъгън чешмеси, Кувангък чешмеси.*

III. Хидроними с две или три именни форми (Второто или третото поред име е първото по време на възникване): *Гариплерин чешмеси – Соуджак, Насъф аппангън чешмеси – Насъф оджангън чешмеси – Чингене пънаръ, Шерифааларгън Юсенин чешмеси – Йамен аппангън чешмеси – Миткунун кайнаа.*

Въз основа на информацията в основната етимологична част на разработката и класификацията могат да се направят някои заключения за хидронимията на изследвания район:

Хидронимите, представящи естественни водни обекти са по-малката група, като според оттока могат да се поделят на: реки, потоци, ручей. Тук втората компонента за река, поток и ручей е *дере*, но при последните две се отива и на умалителна форма *дереджик*, която се ползва особено в обяснителната разговорна реч.

Хидронимите, свързани с човешка дейност, са по-голямата изследвана група, но не всички намиращи се в района са включени в този труд. Към нея спадат хидронимите по имена на хора (лични, родови имена, прякори и гальовни имена), които са най-многобройни.

В повечето случаи обектите в тази група носят имената на хората, в чиято памет са построени, от техни близки, лицата, построили ги приживе, на семейства или род. Тук интересни са хидронимите с местните форми на ЛИ и гальовните прякори: *Мъстък*, *Пъстъджък*, *Мириш*, но също и с прякорните имена, които се ползват като лични: *Маджар*, *Гарип*.

По малко са хидронимите, които са с имена на семейства или родове, като *Салинин Сабрилерин чешмеси*, *Гариплерин чешмеси*.

В тази група са обособени и няколко хидроними със специфични имена извън описаните случаи като *Олам(н)бърджък*, *Пънарджък*, *Чешме*.

Интересен е случаят *Чешме*, при който самата промяна на ударението има идентифициращо значение за отделния хидроним.

Изследването на етимологията се затруднява и в двете основни групи, в случаи, когато коренът на хидронима е променен или трудно разбираем, но улесняващ фактор при изучаването се явява факт, че това са имена, все още активно ползвани от местното население. Затруднения се явяват само при етимологията на *Мъндака гьоллери*. За по-добро разбиране на етимологията трябва добро схващане на основното понятие или разглеждането на хидронима не само в тесен – лингвистичен, но и в по-широк – географски аспект. Интересен е случаят с *Кеневирлик дереси*, който в населените места след изворната си област има различни стари местни имена (*Кара дере*, *Бююк дере* и др.).

За *Кеневирлик дереси* се знае, а за *Мъндака гьоллери* може да се предположи, че са по-стари хидроними, от антропонимичните такъв е хидронимът *Зилиянън чешмеси*. Ползвани са от населението, живяло преди последното заселване на селото, защото първия хидроним се намира на карта от началото на ХХ век, за същността на втория няма никаква информация дори и най-

старото население, а за третия информацията е легендарна. Възможно е да са били препредадени и от населението на съседните села.

Интересен феномен са случаите, при които се използват два или рядко три хидронима за един и същи водообект. Въпреки изминалите много години и преустройства те запазват, макар и с по-рядка употреба, по-старите си имена. Ползват се двете или трите имена, макар и по-рядко най-старите: *Насъф аппанън чеимеси* – *Насъф оджанън чеимеси* – *Чингене пънаръ* и др. При по-задълбочен анализ на ползвателите на тези хидроними се вижда, че при техните ползватели има определена възрастова диференциация, т. е. най-новите: *Насъф аппанън чеимеси* и *Шерифааларън Юсенин чеимеси* се ползват от всички жители на селото, а по-старите – от все по-възрастни жители.

Факт е, че даже след повторно съграждане от други лица, извън рода на старите строители, част от обектите не губят първоначалните си имена, вероятно поради придобитата знакова значимост: *Чешме, Чатмапънар, Пънарджък. Олам(н)бърджък.*

Тук трябва да се подчертае и особеният случай на възникване на хидронимите *Зън чеимеси, Бирлик чеимеси* и *Гурбет чеимеси*. Те са целево създадени, за да се подчертае определено обстоятелство.

Особено явление е използването на хидроними за вече несъществуващи водни обекти, като: *Куваннък чеимеси*, защото тя отдавна не съществува като чешма, а под формата на каптаж захранва селото. Но местното население казва: „*От Куваннък чеимеси пием вода*”; „*Куваннъка намаля*”; „*Донеси ми вода от Куваннъка*”. Подобен е случаят с хидронима *Манда гьоллери*.

Имената като *Якуп, Ахмет, Шаип* и др. на български се пишат обикновено със съответните звучни „б, д,” на края, а при *Сюлбие* със „з” в началото, и др. Поради това в отделните статии са записани в българските интерпретации със звучни съгласни.

Направеният етимологичен анализ дава достатъчно ясна представа за начина на образуване и особеностите на двете основни групи хидроними в района на селото.

При класификацията се констатира, че от антропонимните хидроними 3 са еднокомпонентни: *Пънарджък*, 10 са двукомпонентни: *Гурбет чеимеси*; 17 са трикомпонентни, като *Сюлбие абланън чеимеси* и един е четирикомпонентен – *Гарибин Якъп аганън чеимеси*.

От антропонимичните хидроними (общо 23) четири са с първа част име на жена, от които едно е галовно – *Мириши*.

Тук се вижда ясно, че според нарицателните си родови имена водоизточниците са *пънар*, *отул* и *чеиме*. Погледнато във времеви аспект, това показва конструкционното развитие на водните обекти от най-старата форма, обикновен извор при *Чингене пънаръ*, стубел при Сеидин Исмалин отулу, до една от най-ново построенията *Гарибин Якъп аганън чеимеси*, т. е. сега преобладаващата форма е чешма. Стубелът в разработката е с определението от БТР ‘широко издълбан дънер, през който изтича водата на извор и кладенец’, като дънерът е осъвременен с бетонно тяло.

Прави впечатление при класификацията, че липсват кладенци и герани като обществено използвани водни обекти в района на селото (макар че в съседните села Моравка и Трескавец е имало, има ги и сега). Има спомен за обществено ползван кладенец в нивата на Гарип Хасан, покрай който е минавала пътека към Джевизлик, който вследствие е станал неизползваем и бил затрупан.

Както е подчертано от цитирания в увода на този труд известен български ономаст Н. Ковачев „*включената в тях (хидронимите – Х. Я.) информация може да се използва в изследвания за отделни землища и селища*”. Приемаме изучаването на хидронимите като втора стъпка в изучаването на географските имена в района на селото. Във връзка с това изследване се засягат в доста случаи особености на антропоними, но те не са обект на изследване в тази разработка.

Не всички виждания за представените хидроними са окончателни, а направената класификацията – перфектна, но с разработката се продължава започнатото събиране и проучване на географските имена в района на селото, като се набляга на тяхната етимология и някои особености от различно естество.

ЛИТЕРАТУРА

- Атанасова 1996:** Мария Ангелова-Атанасова, *Топонимията на Горнооряховско*, В. Търново, 1997.
- Ковачев 1987:** Николай Ковачев, *Българска ономастика*, С., 1987.
- Янчев 1992:** Михаил Янчев, *Турско-български речник*, С., 1992.
- Якуб 2008:** Хасан Якуб, *Топоними от района на село Коноп (Кулфаллар), област Търговище* – Научни трудове на Русенския университет, 2008, том 47, серия 5.2.
- Якуб 2010а:** Хасан Якуб, *За етимологията на няколко топоними от района на село Коноп (Кулфаллар), област Търговище* – Състояние и проблеми на българската ономастика, том 11, Велико Търново, 2010.
- Якуб 2010б:** Хасан Якуб, *За етимологията на комонимите Кулфаллар и Коноп в светлината на една статия на Анастас Иширков* – Научни трудове на Русенския университет, 2010, том 49, серия 6.3.
- Якуб 2011а:** Хасан Якуб, *Опит за изследване на етимологията на топоними от района на с. Коноп, обл. Търговище* – Научни трудове на Русенския университет, 2011, том 50, серия 6.3.
- Якуб 2011б:** Хасан Якуб, *Аглутинацията като ключ за изследване на етимологията на топоними от района на село Коноп, област Търговище* – В: Взаимодействието теория-практика: Ключови проблеми и решения. Сборник на БСУ, том 4. Бургас, 2011.
- Jakub 2012:** Hasan Jakub, *Fiziko-geografia terminaro*, Sofià, 2012.
- Türkçe sözlük 1988:** *Türkçe sözlük 1, 2*. Türk tarih kurumu basım evi. Ankara, 1988

Сведения за автора:

Хасан Якуб Хасан, гр. Омуртаг.

Тел.: 0888 88 72 92, e-mail: vipbg1@abv.bg.